

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **A. G., která podala žalobu jménem svým a jménem svého nezletilého dítěte T. E.**, právně zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, Praha 9, Kovářská 4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2013, čj. OAM-174/ZA-ZA05-ZA08-2012, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se jménem svým a svého nezletilého syna E. domáhala přezkoumání správnosti a zákonnosti rozhodnutí správního orgánu, kterým jí a jejímu synovi nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Ve včasné žalobě namítala porušení ust. § 2, § 3, § 50, § 52 a § 68 správního řádu, s tím, že žalovaný nezjistil řádně skutečný stav věci, nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v průběhu řízení najevo a své rozhodnutí řádně nezduvodnil. Žalobkyně je přesvědčena, že splňuje podmínky ust. § 12 b) a § 14a) zákona o azylu. V doplnění žaloby pak žalobkyně podrobně popsala svůj předchozí život, kdy byla proti své vůli rodiči provdána ve třinácti letech, manžel ji však bil, zacházel s ní jako se služkou a stýkal se s jinými ženami, toto se dělo jak v Arménii, tak později i v Rusku, kam s ním spolu s dětmi odešla. Tam manžel působil v mafiánském prostředí, o rodinu nejevil vůbec žádný zájem, ač se z manželství narodili tři synové. Žalobkyně dále popsala, že je přesvědčená, že jí hrozí od

manžela smrt, neboť ji nenávidí, i za to, že vystoupila z jezidské komunity a přijala křest. Od manžela utekla, neboť chtěl prodat nejmladšího syna, vrátila se k rodičům do Arménie, kde jí pomáhal bratr, cítila se však stále ohrožená, od příbuzných manžela i ze strany komunity jezidů. Příbuzní volali a ptali se po ní, impulsem pro odjezd byl telefonát sestřenice, která sdělila, že příbuzní manžela vědí, kde pobývá a že by měla odjet. V květnu 2012 jí rodina sehnala peníze, v Kyjevě jí pomohla Ukrajinka N., opatřila jí falešné pasy a německá víza, v Praze byla na letišti nepravost dokumentů zjištěna. K namítanému pochybení žalovaného pak žalobkyně uvádí, že správní orgán nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a nepřihlížel pečlivě ke všemu, co během řízení vyšlo najevo, stav věci nezjistil v potřebném rozsahu. Žalovaný blíže nezkoumal tvrzení žalobkyně, neseznámil se dostatečně se situací v zemi původu a neobstaral si pro své rozhodnutí dostatečné podklady. Ve svém rozhodnutí správní orgán opomněl uvést podstatné informace žádosti žalobkyně, které jsou subjektivní stránkou její odůvodněné obavy z vážné újmy, která jí v případě návratu do země původu hrozí. Poukazuje na svá sdělení o nuceném sňatku, takové jsou dodnes v jezidské komunitě praktikovány, Jezidská komunita v Arménii i dle podkladů nesouhlasí se zvýšením věku pro způsobilost uzavřít manželství. Již jako dítě byla žalobkyně nucena vzdát se svého života, vzdělání a musela začít vést život dospělé ženy, zbavené jakýchkoliv práv, v rodině společnosti, pevně se držící svých tradic a zvyků. V 15 letech otěhotněla a ve 20 letech již měla tři syny. Její věk v době sňatku, další důvody a nevzdělanost, rovněž ztráta podpory ze strany rodiny žalobkyně, brzké těhotenství a následné domácí násilí a nucená závislost na manželovi, tyto podmínky měly vliv na fyzickou, intelektuální i emoční stránku žalobkyně. Zde žalobkyně zdůrazňuje odůvodněnost obav, zahrnující dva prvky – subjektivní a objektivní a odkazuje na body 37 a 38 Příručky UNHCR k postupům pro určování postavení uprchlíků a vybraná doporučení UNHCR z oblasti mezinárodní ochrany v r. 2006. Zde je právě v bodě 37 vyložena formulace „opodstatněných obav z pronásledování“, a to zejména jako subjektivního pocitu ohroženého, tedy, žalovaný měl zkoumat v tomto směru a vyhodnotit vyjádření žadatelky spíše než úsudek o situaci v zemi původu. V bodě 38 pak k aspektu obav – duševnímu rozpoložení a subjektivnímu stavu – přistupuje vymezení „opodstatněnosti“, tedy, rozhodující pro právní postavení uprchlíka je nejen jeho duševní stav, ale vše musí být podloženo objektivní situací, je zde tedy obsažen subjektivní i objektivní aspekt. Subjektivní prvek odůvodněného strachu žalobkyně vyjádřila již v žádosti obsáhlým popisem svého života. S poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, čj. 6 Azs 36/2010 (Skutečnost, že žadatelka o mezinárodní ochranu byla nucena uzavřít sňatek nebo setrvat v manželství proti své vůli, lze v souběhu s dalším porušováním lidských práv – např. domácím násilím, a podle situace v zemi původu, považovat za pronásledování – čl. 9 písm. b) kvalifikační směrnice 2004/83/ES) je žalobkyně názoru, že žalovaný měl zohlednit její konkrétní postavení a osobní situaci a posoudit, zda byla či mohla být vystavena pronásledování či vážné újmě. Měly tak být podrobněji posouzeny okolnosti týkající se jejího manželství a jejího života po něm, neboť toto bylo důležité pro posouzení její osobní situace a zranitelnosti, ale i pro posouzení dostupnosti účinné ochrany vůči domácímu násilí a ublížení na zdraví/smrti ze strany soukromých osob. Žalovaný se však její situací ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval, její tvrzení o hrozbě smrti, která jí hrozí z důvodu přestupu na jinou víru ze strany manžela, příbuzných a samotné komunity nevyvrátil. Žádost žalobkyně ve vztahu k situaci v zemi původu žalovaný vyhodnotil toliko obecně, v případě její rodiny se však o obecné pošlapávání lidských práv nejedná,

její důvody jsou zcela konkrétní. Žádný důkaz nehovoří o nástrojích, které by měla žalobkyně ve vlasti k účinnému bránění svého práva k dispozici. I když je pronásledovatelem soukromá osoba, přístup žalobkyně k ochraně může být omezen nebo zcela znemožněn. Správní orgán však vydal nedostatečné a nesrozumitelné rozhodnutí, nezabýval se postavením žen a problematikou domácího násilí v Arménii, ani prostředky ochrany před takovým jednáním. Žalobkyně dále poukazuje na závěry rozhodnutí NSS ze dne 29. 7. 2009, v němž pod čj. 4 Azs 31/2009 soud judikoval, že domácí násilí může v konkrétních případech naplňovat znaky pronásledování či nebezpečí vážné újmy, podle toho, zda je stát původu žadatele schopen a ochoten poskytnout ochranu proti tomuto jednání a pokud by žadatel tvrdil, že ochranu získat nelze, je žalovaný na základě věrohodných důkazů takové tvrzení vyvrátit, neboť jinak by bylo důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Ze situace v zemi původu plyne, že postavení ženy v Arménii je v roli matky vážené, nicméně domácí násilí je vnímáno téměř jako součást koloritu života rodiny. Pokud je nahlášeno, žena i děti si ocitají v ohrožení života, neboť neexistuje záchytná síť azylových domů a intervenčních center. Úřady účinně domácí násilí nestíhají, v průběhu prvních devíti měsíců r. 2013 bylo nahlášeno 532 případů domácího násilí. Nevládní organizace bojující za práva žen hlásí případy smrti a vážných zranění žen, zejména z malých měst a venkova. Většina případů násilí je však nenahlášena, neboť oběti se bojí fyzické újmy, obavy, že by je policie navrátila k manželům, či se stydí zveřejnit své problémy. Žalobkyně nebyla přímo pronásledovateli kontaktována, avšak žalovaný se nevypořádal důkazu, který předložila na podporu svého tvrzení (Potvrzení Jezidského národního svazu Arménie). Informace o dodržování zvyků a tradic jezidů si však žalovaný neopatřil, ani informace o změně náboženství a jejích následcích ze strany jezidské společnosti. Žalobkyně se s ohledem na to, co sama prožila a z důvodu doporučení, uvedeného v samotném potvrzení, důvodně obává případného návratu. Žalobkyně v neposlední řadě vyčítá žalovanému, že se (s odkazem na rozhodnutí NSS 6 Azs 36/2010) nevyjádřil k otázce, zda lze za pronásledování pokládat nucený sňatek v kombinaci s domácím násilím a skutečnost, že žalobkyni bylo následně po změně víry vyhrožováno smrtí jak ze strany manžela a jeho příbuzných, tak ze strany jezidské komunity. V tomto směru poukazuje na Směrnici pro poskytování ochrany a pomoci: Sexuální a genderové násilí, jak vydáno Vysokým komisařem OSN pro uprchlíky, 2003. Smluvní státy Úmluvy o odstranění všech forem diskriminace žen (publikováno pod č. 62/1987 Sb.), se v čl. 16 odst. 1 písm. b) zavázaly, že ženám i mužům zajistí stejné právo svobodně si vybrat manžela a vstoupit do manželství pouze se svobodným a úplným souhlasem. Takové právo pak upravuje i čl. 23 odst. 3 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (publikováno pod č. 120/1976 Sb.). Smluvní státy Rady Evropy zaručují rovnost manželů při uzavírání manželství i prostřednictvím čl. 5 protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (publikované pod č. 209/1992 Sb.) Žalobkyně tak poukazuje na to, že z pohledu univerzálních mezinárodních úmluv i z pohledu instrumentů Rady Evropy lze nucené sňatky a polygamii považovat za projevy diskriminace žen, konečně, relevantnost této otázky z pohledu azylového řízení vyjádřil i Výbor pro migraci, uprchlíky a demografii Rady Evropy v rezoluci č. 1765 (2010). Je zde mj. doporučeno, aby státy Rady Evropy uznávaly kumulativní diskriminaci jako formu pronásledování pro účely Ženevské úmluvy, případně jako dostatečný důvod pro udělení komplementární formy ochrany. Žalovaný však ve svém rozhodnutí kombinaci různých opatření, kterým byla žalobkyně vystavena, nezohlednil, ač byla postupně donucena k sňatku, několik let byla obětí domácího násilí, následně změnila víru a ze společného svazku utekla,

ukrývala se u svých rodičů, přesto ji manžel a příbuzní našli a vyhrožovali zabitím, bála se reakcí jezidské komunity a následně z uvedených důvodů opustila zem původu.

V dalším žalobkyně poukazuje na problematiku případného nástupu svého nezletilého syna na vojenskou službu, kdy v napadeném rozhodnutí správní orgán odkazuje na Příručku UNHCR z ledna 1992, kdy může být osoba vyhýbající se vojenské službě, považována za uprchlíka, pokud by bylo prokázáno, že by byla za tento vojenský trestný čin vystavena nepřiměřeně přísnému trestu z azylově relevantního důvodu a výkon vojenské služby by vyžadoval účast jedince na vojenských akcích, které jsou v rozporu, krom jiného, s jeho náboženským nebo morálním přesvědčením. Správní orgán si však neobstaral podklady o zemi původu ve vztahu k vojenské službě a případnému postihu jejímu vyhýbání se. Dle zprávy Amnesty International bylo v r. 2013 z důvodu vyhýbání se vojenské službě v zemi více než 30 lidí ve vězení. Arménie přitom stíhala a odsoudila 17 Svědků Jehovových, kteří opustili náhradní vojenskou službu poté, co zjistili, že je pod armádním dohledem a ESLP již vydal čtvrtý rozsudek o porušení země na právo na svobodu vyznání a náboženské přesvědčení. K úmrtím dochází při vojenské službě i v důsledku špatného zacházení či týrání, což dokladují dřívější zprávy MZV USA, taková úmrtí dokumentuje i zpráva Human Rights Watch z r. 2013. Nezletilý žalobce by se musel po návratu do země původu registrovat u vojenského povolávacího orgánu a s ohledem na výše uvedené by mu hrozilo případné nebezpečí vážné újmy. Žalobcům hrozí bezprostřední a reálné nebezpečí pro případ návratu do země původu a navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný reagoval písemným vyjádřením dne 26. 5. 2014, v něm popřel oprávněnost žalobních námitek, odkázal na obsah správního spisu, s tím, že je přesvědčen, že vydané rozhodnutí ve věci je v souladu se zákonem o azylu i správním řádem. Správní orgán je přesvědčen, že případ žalobkyně a jejího syna posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu řízení uvedla a rovněž si opatřil potřebné podklady a objektivní informace pro své rozhodnutí. Po posouzení uvedených materiálů ovšem dospěl k závěru, že žalobkyně a její syn nejsou ohroženi pronásledováním z důvodů, uvedených v § 12 zákona o azylu, ani vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a) tohoto zákona, rovněž jim nespovídá důvody § 13, § 14 či § 14b). Žalovaný shrnul, že žalobkyně a její synové opustili z náboženských důvodů a obav ze strany manžela, člena mafie, v květnu 2012 svoji vlast, vycestovali na ruské pasy a německá víza a cestovali do Bruselu. V Praze byli však zadrženi z důvodů falešných cestovních dokladů. Žalobkyně následovala před 15 lety manžela do Ruské federace, kam vycestoval za prací. V průběhu pohovoru sdělila, že přestoupila z původní jezidské víry na křesťanství. Tuto skutečnost sdělila manželovi a rodičům, manžel ji oznámil svým rodičům, kteří se měli vyjádřit, že ji budou pronásledovat. Vypověděla o svém sňatku, životě v Rusku a o tom, že se zhruba před pěti lety vrátila s dětmi do Arménie k rodičům. Z důvodu změny náboženského vyznání má obavu ze soukromých osob (rodičů manžela) a rozhodla se opustit vlast. O udělení mezinárodní ochrany požádala z důvodů obav o život svých dětí ze strany manžela a jeho příbuzných. Zmínila rovněž obavu, pokud by začala válka s Ázerbájdžánem, že by její synové museli jít bojovat. Nezletilý syn vypověděl, že v Ruské federaci ani v Arménii neměl žádné problémy se státními orgány, ani z důvodu, že je Jezida. V Arménii měl spíše problémy materiální. Vypověděl též o problémech s otcem, kvůli nimž jeho jménem

požádala matka o mezinárodní ochranu. Dále žalovaný uvedl, že v dalším pohovoru žalobkyně uvedla, že má pocit, že její manžel ví, kde se nachází a domnívá se, že je sledována. Potvrzením Jezidského národního svazu doložila informaci o členství ke Křesťanské víře evangelické a předložila též lékařské zprávy o zdravotním stavu sebe a syna. Žalovaný se nejprve vyjádřil k námitce nedostatečně zjištěného stavu, kdy odkázal na judikaturu NSS – jeho rozsudek 5 Azs 170/2004 z 26. 8. 2004, o povinnosti správního orgánu zjišťovat skutečnosti, rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. Z žádného ustanovení však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost domýšlet právně relevantní důvody pro udělení ochrany, které žadatelem nejsou uplatněny a aby k takovým posléze činil příslušná skutková zjištění. Žalovaný opírá povinnost zjistit skutečný stav věci o ust. § 3 správního řádu, tedy pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu řízení uvedl, čemuž odpovídá i povaha soudního přezkumu na základě ust. § 77 s.ř.s.. Zde je založeno oprávnění soudu provádět dokazování dotýkající se požadavku plné jurisdikce, které se váže k předmětu soudního řízení, tedy rozhodnutí, vydaného správním orgánem, který je povinen postupovat dle příslušných procesních předpisů. Logika řízení o žádosti žadatele je provázena jeho aktivitou, správní orgán žadateli musí umožnit sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení mezinárodní ochrany za významné, není však jeho úkolem předstírat důvody, pro které je ochrana obvykle poskytována. Ze správního spisu plyne, že žalobkyně ani synové neměli potíže se státními orgány, vlast žalobkyně s dětmi opustila z důvodu obavy o život ze strany manžela a jeho příbuzných. Otec žije již 15 let v Rusku, od okamžiku, kdy se žalobkyně vrátila zpět k rodičům, ji bývalý manžel nekontaktoval, sdělila, že pouze jeho rodiče měli telefonicky kontaktovat její rodiče v souvislosti s její změnou náboženského vyznání. Po návratu do země původu tak žila žalobkyně s dětmi bez jakýchkoliv problémů ze strany bývalého manžela či jeho příbuzných, též vypověděla, že v Arménii žijí křesťané, s nimiž neměla žádné potíže. Ani jednou v průběhu pohovorů nezmínila pronásledování ze strany státních orgánů z náboženského důvodu, či ze strany Jezidů. Dle informace Federace jezidských spolků je postavení ženy v jezidismu rovnoprávné s muži, neexistují předpisy, že by o manželství rozhodovali rodiče a dokonce z náboženské obce lze vystoupit a i se vrátit zpět. O rovnoprávnosti muže a ženy v Jezidismu dokonce sama žalobkyně hovořila při seznamování se s podklady před vydáním rozhodnutí. V průběhu pohovorů uvedla, že se s manželem rozvedla v jejich nepřítomnosti po návratu do Arménie. Pokud měla ve vlasti problémy se soukromými osobami, pak je třeba využít všech dostupných mechanismů k řešení takové situace, případně i vnitřního přesídlení, či obrátit se na některou domácí či mezinárodní skupinu, zabývající se lidskými právy. Správní orgán připomíná, že zákon o azylu vymezuje pro jeho poskytnutí poměrně úzkou řadu důvodů, nepokrývá rozhodně celou škálu porušení lidských práv a svobod, mezinárodně i vnitrostátně uznávaných. Institut azylu je aplikovatelný pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možné nahlížet jako na pronásledování. Plně žalovaný odmítá rozsáhlou námitku o možném hodnocení uzavření nuceného sňatku žadatelky jako nezletilé se starším mužem, jeho následné násilnické chování, to vše jako pronásledování v azylově relevantním smyslu. Žalobkyně se o těchto skutečnostech zmínila, ovšem neuváděla ji jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu, důvodem žádosti byla její obava o život její a dětí ze strany

manžela a rodičů, a to v souvislosti s přestupem na jinou víru. Kromě toho se žadatelka se svým mužem rozvedla, po celou dobu po opuštění Ruska nebyla žadatelka žádným z taxativně uvedených azylových důvodů zákona manželem či jeho rodinou pronásledována, krom zmíněného telefonátu. K důvodu nezletilého syna – výkon vojenské základní služby – žalovaný zdůvodnil na str. 4 a 5 svého rozhodnutí. Správní orgán neshledal žádné azylově relevantní pronásledování žadatelů, ani žádnou hrozbu azylově relevantní vážné újmy, je přesvědčen, že při postupu řízení nebyli zkráceni na svých právech a proto navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Žalobkyně na uvedené vyjádření reagovala replikou ze dne 17. 6. 2014, v níž poukázala na rozhodnutí NSS z 18. 5. 2011, čj. 5 Azs 6/2011, směřující k závěru, že pokud žadatel uvede v průběhu správního řízení skutková tvrzení relevantní pro udělení mezinárodní ochrany dle §§ 12 – 14 zákona o azylu, má správní orgán povinnost se s nimi řádně vypořádat, bez ohledu na to, zda je žadatel formálně označí jako důvody své žádosti o mezinárodní ochranu, žalobkyně uvedla, že jí policie odmítla poskytnout pomoc, tedy není pravdou, že neměla žádné potíže se státními orgány. Také uvedla, že v místě pobytu nevycházela, protože se bála manžela a jeho příbuzných, syny vozil bratr do školy, není ani pravdou, že nezmínila pronásledování ze strany Jezidů, když doložila výše cit. Potvrzení. Možnosti vnitřního přesídlení pak je nutné posoudit v souladu s kvalifikační směrnicí – zde odkaz na rozhodnutí NSS čj. 5 Azs 40/2009 a 6 Azs 22/2011, taková možnost musí být skutečná a efektivní, musí být řečeno, která konkrétní část území je pro žadatele takovým možným útočištěm. K dále uváděným argumentům žalovaného pak žalobkyně prohlašuje, že účinnou ochranu nemohou poskytnout nevládní organizace, pouze stát, strany nebo organizace, které stát kontrolují. Žalovaný rozhodnutí řádně neodůvodnil, opatřil si pouze obecné informace o zemi původu, aktuální informace z různých zdrojů opatřeny nebyly. Konečně, není povinností žadatele, aby prokazoval pronásledování jinými prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí – rozhodnutí NSS čj. 6 Azs 235/2004 z 21. 12. 2005. Posouzení žádosti by mělo zohlednit všechny významné skutečnosti týkající se země původu v době rozhodování, včetně právních předpisů a způsobu jejich uplatňování, významná prohlášení a dokumenty předložené žadatelem, jeho konkrétní postavení a osobní situaci. Žalovaný dospěl k zamítavému závěru na základě ničím nepodložených vlastních úvah a spekulací, které neopřel o žádné důkazy – zde rozhodnutí NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003, hovořící o vadách řízení, když žalovaný opře rozhodovací důvody o skutečnosti, v řízení nezjišťované, případně kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.

Při jednání soudu dne 11. 8. 2014 odkázali zástupci obou účastníků řízení na výše citovaná podání, žalobkyně sama soudu vypověděla, že se nemá prakticky kam vrátit, již dávno jí propadla propiska. V Arménii ji nechtěli rodiče zaregistrovat na své adrese, pomohl jí bratr, odregistrování je možné automaticky, po uplynutí 6 měsíců. Žalobkyně je spolu s chlapci nyní věřícími evangelíky, jezdí do kostela v Hradci Králové, prosí, aby se soud smíloval. Zde soud žalobkyni vysvětlil, že jeho rozhodnutí ve věci bude probíhat na základě jednotlivých ustanovení zákona o azylu. Žalobkyně dále uvedla, že chtějí začít nový život, přijmout nová jména. K dotazu soudu pak žalobkyně sdělila, že v Arménii existuje určité rodinné právo, na soudy se mohla obrátit, jejich rozvod byl hotový za hodinu, manžel asi něco zaplatil, rodiče pak již nechtěli, aby po něm cokoliv žádala, živil ji bratr a ona pomáhala, šila záclony apod.

K soudu se neobrátila, protože se bála, že by záležitost manžel podplatil a nic by nedostala, také se velmi bála, že by jí mohli vzít děti. Policie jí řekla, že by mohla pomoci v případě nějaké trestné činnosti, ale ne v její osobní situaci. Od státu nic nedostala a byl tu i problém změny víry. Napsala z ČR předsedovi Jezidské organizace, odpověď předložila žalovanému. Nejmladšího syna chtějí vzít do armády, staršího kvůli vojně hledají, nejstarší je nemocný. V Arménii je situace taková, že chlapce povolávají od 16 let, v 18 letech je odvádějí do armády. Včera telefonovala žalobkyně se sestrou a ta jí řekla, že válka s Ázerbájdžánem se blíží, všichni se toho obávají, několik vojáků již bylo zabito. K Jezidům se v Arménii nechovají dobře, jsou prý trochu jako cikáni, bez hranic, nemají své území. Zástupkyně žalobců poukázala na čl. 8 kvalifikační směrnice, žalovaný se nezabýval konkrétní situací žadatelky a reálného domožení se ochrany, nebyl právně seriozně vyhodnocen kumulativní základ pro udělení mezinárodní ochrany. Dle čl. 9 je za základ pronásledování považováno i násilí fyzické a duševního charakteru, odkazuje i na rozhodnutí zdejšího soudu sp. zn. 28 Az 1/2012, řešícího problém krevní msty. Státních orgánů se žalobkyně nedovolávala, neboť manžel byl schopen vše uplatit, v Rusku byla situace obdobná té v Arménii. Žalobkyně se bála obrátit kamkoliv, popsala své pocity a žalovaný hodnotil problémy obecně a kuse. Žalobkyně tak jménem svým i svého syna trvá na původním návrhu.

Pověřený pracovník žalovaného setrval na přesvědčení o zákonnosti napadeného rozhodnutí, žalobkyně popisovala pouze problémy se soukromými osobami, se kterými se však na žádné orgány státu neobrátila, nevyčerpala tak jakékoliv dostupné prostředky ochrany svého státu, jako nedílnou podmínku pro případné udělení mezinárodní ochrany v podobných případech. V Arménii žalobkyně pobývala poslední čtyři roky bez problémů, efektivita vnitřního přesídlení je tak prokázána, náboženský spolek Jezidů není nadán žádným výkonem státní moci, tudíž nemohl žalobkyni ani činit žádné problémy a pokud by cítila z této strany obavy, jistě by se na spolek neobracela pro pomoc. Pro případ návratu zcela jistě není žalobkyně a její syn ohroženi vážnou újmou, nejsou závislí na bývalém manželovi a nebudou vést společnou domácnost, NSS se podrobně zabýval domácím násilím a jeho pojmovými znaky v nedávném rozhodnutí ze dne 26. 6. 2014, sp. zn. 7 Azs 66/2014. Základní vojenská služba je v mnohém demokratickém státě ústavní povinností, k níž se nelze dovolat mezinárodní ochrany, případný válečný konflikt, žalobkyni zmíněný, je v rovině spekulace. Ze strany žalovaného tak rovněž trvá původní návrh na zamítnutí žaloby. Náhradu nákladů řízení žalovaný neúčtuje.

Soud konstatoval ze správního spisu, že žalobkyně podala svým jménem, i za svého nezletilého syna E., žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 19. 6. 2012, uvedla, že jsou státními příslušníky Arménie, jezidské národnosti. Vyznávají křesťanství, nikdy nebyli politicky organizováni, žalobkyně má nedokončené středoškolské vzdělání, nikdy nepracovala. Zem původu opustili v květnu 2012, důvod byl náboženský a také nenávisť manžela. Ten se pokusil prodat nejmladšího syna do zahraničí, museli se schovat a utéct. Manžel byl člen mafiánských struktur, dopouštěl se trestné činnosti. Z Arménie vycestovali na falešné doklady, aby se o ní manžel nedozvěděl, ale nyní jí matka sdělila, že již ví, kde jsou. Cestovali z Arménie do Gruzie, autobusem do Ruska, poté do Kyjeva, odkud letěli do ČR. Obávají se o své životy, kvůli zdravotnímu stavu nejstaršího syna ale nemohou stále utíkat. Vrátit se žalobkyně nemůže, bojí se pronásledování manžela, chtěl ji zabít i z náboženských důvodů, jako odstrašující příklad pro ty, kdo chtějí přestoupit

na jinou víru. S žalobkyní správní orgán provedl dva pohovory, a to 26. 6. 2012 a 31. 8. 2012. V jejich průběhu vypověděla, že její bratr prodal krávu, aby mohli vycestovat, cestu popsala, v Rusku potkala Ukrajinku N., která jim pomohla, odvezla je autem do Kyjeva, nechala je 12 dní u sebe a sehnala jí ruské pasy. Bylo jí řečeno, že víza jsou německá, má letět do Prahy a dále do Bruselu. Ona si cílovou zemi nevybrala, jenom chtěla co nejdál. Skutečné pasy vzala do tašky, chtěla je ukázat v zemi, kde jim pomohou. V Praze se zjistilo, že pasy jsou falešné. Z pohanské víry jezidů změnila víru na křesťanskou, a to v Jekatěrinburgu v Rusku, popsala zdravotní problémy staršího syna, toho odvezli zde z letiště do nemocnice. Narodila se v Jerevanu, do školy chodila do 6. třídy, pak jí jednou doma rodiče řekli, že se bude vdávat, za toto je nenávidí, na nic se nikdo neptal, ale ona chtěla chodit do školy, ještě alespoň dva roky, bylo jí 13 let. Rodiče řekli, že prsten vrátit nemohou, byla by to velká ostuda a za pár dní přišel ženich, byl starší, nelíbil se jí, plakal, prosila, ale příbuzní rozhodli. Ve 14 letech ji provdali, po svatbě ji manžel bil, nikdy ho nemilovala. Narodil se jí syn, který v 6 měsících onemocněl, celý otekl, ona nevěděla, jak se o něho postarat, ale k lékaři s ní se synem zašli manželovi rodiče až ve 4 letech. Byla zjištěna nefunkční ledvina, manžel se nikdy o rodinu a děti nestaral, měl jiné ženy. Narodili se jí další dva synové, manžel chtěl odjet do Ruska za prací, a protože nevěděla, co by si sama s dětmi počala, jela celá rodina. Manžel ji bil i před dětmi, často jí tekla krev, má jizvy. Několikrát se v Rusku stěhovali, manžel pil a střídal ženy, říkal, že ji nenávidí, byla za služku. Syn byl operován, vzali mu ledvinu, operován byl i druhý syn s problémem jater, ale manžel se o nic nestaral, lékař jí dával léky zadarmo. Muž měl kontakty s mafií, zabíjeli nepohodlné lidi, měli podplacenou i policii. Jednou přišel s jakousi ženou, šeptali si, pochopila, že chce prodat nejmladšího syna, utekla ke starší paní, která jim pomáhala, ale syn na schodech upadl a měl otřes mozku a zašívali mu hlavu. Pobývali nějaký čas venku, živili se sběrem lahví, pak se dostali do Nižného Tagilu a zde jim pomohl Armén vrátit se autobusem domů. Žila u svých rodičů asi 4 – 5 let, děti chodily do školy. V Rusku přestoupila na křesťanství, což posléze manžel sdělil svým rodičům, ti volali a sháněli je. Nejstarší syn absolvoval další operaci, bratr s otcem příležitostně pracovali, ale prostředků měli málo, měli 1 krávu. Sestřenice je manželkou manželova příbuzného, dostávali tak informace, jednou volala, že už o ní věcí, ať odjede, že ji chtějí zabít a vzít děti. Manžel má ruský i arménský pas a propisku, může zjistit, kde jsou. Žalobkyně se velmi bojí, nikdy nepracovala, nic neumí, neví, jak budou žít. Asi před 6 lety je v Rusku rozvedli. Co se týče státních orgánů, když byl u nich doma křik, sousedé občas zavolali policii, ale nikdy jí nepomohla, manžel je vždy poslal pryč, báli se jeho i mafie. Rodiče při ní stáli, cítili vinu, ale ostatní jezidé ji nenávidí. V 15 letech byla provdána i její sestra, její manžel již zemřel a ona žije u rodičů. V Arménii jsou pravoslavné kostely, ale ona se bála příbuzných, raději nevycházela. Vrátit se nemůže, manžel ji chce zabít, synové by museli bojovat s Ázerbájdžánem. Dále žalobkyně sdělila, že manžel již asi ví, kde je, několikrát zahlédla auto, někdo ji sleduje, je to muž s vousy a čepicí. Manžel žije s přítelkyní, která pracuje na velvyslanectví v Moskvě. Žalobkyně již sama nevychází, chodí ve skupině.

Správní orgán vyslechl i nezletilého syna, který uvedl, že pamatuje problémy s otcem, když přijeli do Arménie, chodil do školy. Cestu z Arménie popsal obdobně jako matka, která zařizovala veškeré doklady. Rodiče se stále hádali, on je již křesťan, každou neděli se modlí k Bohu, do kostela chodili v Rusku. V Arménii nemohli, modlili se doma, odděleně od prarodičů. Nyní jim objednali Bibli v ruštině. Otec je mlátil hrnkem na kafe. V Arménii měli málo oblečení, neměli ani potřeby do

školy, pomáhali jim sousedé. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je, že utekli před otcem, vzpomíná si, že upadl na schodech, byl celý od krve, měl otřes mozku a zlomenou ruku, zapomíná. Bojí se otce, který má mnoho příbuzných, chtěl zabít matku, asi by zabil i je. Chtěl by zde hrát fotbal a dostat azyl. Soud dále konstatoval, že součástí správního spisu je Potvrzení Jezidského národního svazu, s obsahem, uvedeným na str. 5 napadeného rozhodnutí žalovaného, lékařské zprávy o stavu nejstaršího syna, dále o napadení žalobkyně druhou osobu dne 18. 10. 2012 a následné psychologické porady 22. 10. 2012, návštěva psychiatrické ambulance dne 31. 10. 2012 a 21. 11. 2012. Dne 14. 10. 2013 byla žalobkyně seznámena s podklady, které žalovaný shromáždil za účelem posouzení situace v zemi původu, ona sama předložila CD nosič o setkání Jezidů, ona s tím nechce mít nic společného, doma muži skrytě mučí ženy, zde jim je dobře, mají co jíst a chtějí si změnit jména.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Po přezkoumání a projednání věci dospěl soud k závěru, že žalobě nelze vyhovět a v úvodu svého odůvodnění uvádí, že argumentaci doplnění žaloby, včetně argumentů, uváděných v replice, považuje za nadsazenou skutečností, které žalobkyně uváděla v průběhu celého správního řízení. Žalobkyně v průběhu správního řízení sdělila žalovanému, že její osobní život byl pohnutý, neboť ji vlastně rodiče a příbuzenstvo přinutili ke sňatku, manželství rozhodně nebylo šťastné, manžel se o rodinu prakticky nezajímal, měl jiné známosti a manželku bil. V tomto směru soud uzavírá, že krom nízkého věku pro uzavření manželství se však jedná o informace, které provází mnoho manželských svazků, žalobkyně se nikdy o pomoc na státní orgány Arménie či Ruské federace neobrátila, a pokud tak manželé následně učinili, došlo k rychlému rozvodu manželství. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně uvedla, že je rozvedená, v průběhu pohovoru dne 26. 6. 2012 žalobkyně uvedla, že k rozvodu došlo asi před 6 lety, v době, kdy v Rusku změnila své náboženství, manžel řekl, že s ní nebude dále žít, že se s ní rozvede a byli rozvedeni na arménském velvyslanectví ve Svěrdlovsku (Jekatěrinburgu), ona souhlasila, takže rozvodový soud neproběhl. O děti manžel nestál. Pokud se žalobkyně zmínila o orgánech policejních, jednalo se o informaci, že tuto volali sousedé, když v domácnosti byl křik, manžel to vždy nějak vyřídil a nikdo jí nepomohl. Takovou informaci však zcela jistě nelze uzavřít jako azylově relevantní neposkytnutí pomoci státními orgány, neboť policii v takovém případě volali sousedé a policisté se zřejmě dostavili až později, žalobkyně se na ně neobracela. V dané věci tak soud je toho názoru, že v případě žalobkyně se evidentně jednalo o nespokojené manželství, v němž byla i fyzicky napadána, toto však nikdy nikde neoznámila, protože se svého manžela bála. Nicméně však zvolila pro sebe i své děti novou víru, od manžela odešla, a to zcela zřejmě až po uskutečnění rozvodu manželství. Takové skutečnosti nejsou azylově relevantní a soud je nemohl uzavřít jinak, než jako dlouhodoběji vyřešenou soukromou záležitost žalobkyně. Po odchodu od manžela žila žalobkyně s dětmi v Arménii, u rodičů a bratra i sestry. V té době, jak žalobkyně vypověděla, vozil děti do školy i ze školy bratr, ten ji také živil, ač neměl žádné stálé zaměstnání. Rodina nechtěla, aby po manželovi žádala jakékoliv

prostředky na obživu dětí, proto jejich materiální situace nebyla dobrá. Žalobkyně uvedla, že na instituce, které by jí mohly v tomto případně pomoci, se neobrátila ze strachu, že by jí děti vzaly. Zde je potřebné vidět, že žalobkyně netvrdila, že takové instituce v Arménii chybí, soud tak nespátřil důvod, pro který by měl správní orgán tuto argumentaci dokazovat. Ani tyto informace nelze spravedlivě vyhodnotit jako jakkoliv azylově relevantní, když na základě podkladových informací je nepochybné, že běžnou občanskoprávní záležitost žalobkyně v zemi původu řešit mohla, v tomto směru je ovšem potřebné připomenout, že žalobkyně vycestovala ze země původu v době, kdy starší synové již byli zletilí. Po celou dobu pobytu v Arménii po odchodu z Ruska se bývalý manžel o žalobkyni nezajímal a soud je přesvědčen, že pokud by měl skutečný zájem jí ublížit, jistě by v průběhu 4 – 5 let žalobkyni hledal u rodičů, neboť logicky hledala své útočiště tam. Pokud tedy tvrdí, že na základě jednoho telefonátu příbuzných, kteří se dotazovali po bývalé snaze a vnoučatech, byla azylově relevantně ohrožena, soud v takové informaci tíži azylově relevantního pronásledování spatřit nemohl. V žádném případě soud nezlehčuje pocity obav žalobkyně z případného negativního zájmu příbuzných bývalého manžela, nicméně je potřebné vidět, že se objektivně jedná o její subjektivní pocity, neboť sama uváděla, že se obávali příbuzných, ti je však nikdy nevyhledali a nic negativního ani nevykonali, ač v průběhu pěti let by tak jistě, pokud by měli zájem, který žalobkyně tvrdí, učinili. Zde tedy, jak uváděno shora, zcela chybí prvek objektivní, na který poukazoval jako na nutnost pro azylovou relevanci i sám zástupce žalobců.

Pokud pak žalobkyně uváděla ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany důvod náboženský a spatřovala ho ve změně své víry z jezidské na křesťanskou a tím ohrožení ze strany Jezidů, kteří by jí mohli usilovat o život z důvodu odstranění ostatních, takovou informaci též soud nemohl přijmout jako reálnou. K tomuto problému žalovaný využil zprávu MV ČR, které poskytlo překlad článku internetového serveru DERGUSH.COM Federace jezidských spolků z 18. dubna 2008 – „Žena v jezidismu“, kde se uvádí, že výraz Yezidi pochází z kurdštiny a znamená „Ten, který mě stvořil“, tedy Stvořitel a Bůh. Výraz je používán již několik set let a je na veřejnosti nejfrekventovanější. Jedná se o víru v jednotu a jednoho Boha, tedy monoteistické náboženství, Boha následuje sedm archandělů, tyto andělé jsou zahrnuti do modliteb. Slunce a měsíc jsou pro jezidy svaté, věří, že tyto dva přírodní prvky vytvářejí světlo boží. Každý jezid je povinen se po tři dny v roce postit na znamení vděčnosti za stvoření země. V tomto náboženství jsou si muž a žena rovni, platí pro ně stejná přikázání i zákazy. Před pronásledováním jezidů v 6. a 7. století př. Kr. požívaly ženy větší vážnosti než muži, po nucené islamizaci jezidů se postavení ženy trochu změnilo, zvýšila se vážnost muže. Žena má však i nadále svobodu názorů, právo účastnit se politických akcí i diskusí jezidů. Dříve bylo uzavření manželství pod silným vlivem rodiny, tyto formy manželství se však postupně staly vzácnými výjimkami, neexistují v tomto náboženství žádné předpisy, z nichž by se dalo odvodit, že o partnerovi pro manželství rozhodují rodiče. Praktikuje se endogamie, tedy, jezidé uzavírají manželství uvnitř své kasty, člověk se stává jezidem narozením. Možnost konvertovat k jezidismu neexistuje, i když z této obce člen vystoupí, má právo zase vstoupit. Náboženství nepředepisuje, že by měl jezid vystoupivší z obce, být potrestán smrtí. Žena má v manželství stejná práva jako muž, oba se podílejí na plnění úkolů v domácnosti a na výchově dětí. Manželé by spolu měli jednat s úctou a respektem, očekává se, že žena bude pracovat a podílet se na financování domácnosti. Žena se účastní všech důležitých rozhodnutí a může zde obhajovat své stanovisko k nim. Žena není v žádném případě podřízena muži,

jestliže chce manžel uzavřít druhé manželství, může tak učinit pouze tehdy, pokud s tím souhlasí jeho žena. Pokud by tak učinil bez jejího souhlasu, může se rozvést. Rozvod je možný, duchovní, příbuzní a přátelé se snaží rozvodu zabránit dlouhým vyjednáváním. Jestliže jsou přesto pro rozvod důležité důvody, např. násilí, zanedbávání či nevěra, pokouší se nejvyšší duchovní jezidů (Peshimam) nalézt přijatelné řešení a uspořádání pro obě strany, poté proběhne rozvodový ceremoniál. Oba rodiče mají právo podílet se na výchově dětí i po rozvodu. Z uvedeného článku je zcela patrné, že žalobkyní uváděné obavy z hrozby o život od komunity jejího bývalého vyznání jsou nereálné. Naopak soud zastává názor, že pokud měla skutečně popisované problémy s bývalým manželem, měla reálnou možnost požádat o určitý zásah právě zástupce komunity a žádat pomoc a domluvu i od příbuzných a přátel. S podkladem byla žalobkyně seznámena a pokud by namítala, že určité zde uvedené skutečnosti v reálu neplatí, jistě by bylo potřebné, aby správní orgán hledal další cesty, jak shromáždit úplné a přesvědčivé informace. Žalobkyně však nic takového nenamítala a rozdílné informace netvrdila ani v průběhu celého správního řízení. Jí uváděná náboženská hrozba z průběhu správního řízení nebyla ničím konkrétním podložena a soud považuje za překvapivé, že se za situace, kdy víru opustila před mnoha lety, obrátila o pomoc vyjádření k Jezídkému národnímu svazu Arménské republiky poté, co docestovala do ČR, tedy, prakticky sdělila své bývalé komunitě, kde se nyní nachází. Pokud by jí uváděné obavy byly reálné, soud je přesvědčen, že by tak neučinila. V tomto směru ovšem soud podotýká, že v uvedené věci spatřuje diskrepanci v tom smyslu, že žalobkyně v průběhu soudního jednání uvedla, že předsedovi Jezídkého spolku napsala po příjezdu do ČR, kam přicestovala 7. 6. 2012 letecky, přitom dokument Jezídkého národního svazu Arménie byl vystaven dne 4. 6. 2012. Žalobkyně tak evidentně neuváděla v tomto směru pravdivé údaje. Soud konstatuje, že správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že byl vystaven 26. 9. 2012, což je ovšem datum, kdy byl proveden překlad dokumentu Ing. S. Ch., tlumočnickem arménského jazyka.

Ve světle popsanych skutečností soud žalobkyni jí uváděné informace o obsahu telefonátu, na jehož základě i s dětmi opustila zem původu, neuvěřil. Soud žalobkyni neupírá možné subjektivní nepříjemné pocity určitého ohrožení a negativní prožívání rodinné situace, objektivní prvek, tvrzený žalobou, však postrádá. Soud nezpochybňuje, že za určité situace je možné nucený sňatek, domácí násilí a určitou situaci země původu považovat v duchu namítaného rozhodnutí NSS za pronásledování v souladu s čl. 9 písm. b) kvalifikační směrnice, je však přesvědčen, že s ohledem na výše provedené hodnocení situace žalobkyně daná věc takovým případem není. Žalobkyně již byla dlouhou dobu rozvedená, krom určitého telefonátu příbuzných jí nic konkrétního neohrožovalo a kumulovaný podklad důvodných obav tak u její osoby naplněn nebyl. To, že by stát nebyl schopen jí v případě jakéhokoli ohrožení pomoci, žalobkyně vůbec netvrdila, uváděla, že se nikam neobracela, protože si myslela, že bývalý manžel by vše podplatil. Takto vyvozený závěr však bez dalšího nemůže azylové relevanci přisvědčit. Soud nemůže přehlédnout, že žaloba tvrdí, že žalobkyně byla přinucena k sňatku, několik let byla obětí domácího násilí, následně změnila víru a ze společného svazku utekla, ovšem taková gradace též není zcela pravdivá, žalobkyně byla již při opuštění společné domácnosti dle svých vlastních sdělení nejméně rok rozvedená, manžel domů docházel velmi sporadicky, měl jiné ženy, je tak nasnadě, že žalobkyně s dětmi z Ruska odjela zcela zřejmě i z toho důvodu, že její soužití s bývalým manželem již nemělo reálný podklad.

Pokud žaloba tvrdí, že nezletilý syn E. by mohl být po návratu do země původu ohrožen nástupem na vojenskou službu, je potřebné zdůraznit, že žalobkyně uvedla v průběhu správního řízení, že matka jí telefonicky řekla, že se již blíží válka s Ázerbájdžánem, což žalovaný považoval za hypotetické, na neadekvátnost případného potrestání nejmladšího syna, který v době vycestování nebyl vojensky povolán, nepoukazovala. Soud tak považoval argumentaci žalovaného v tomto smyslu, uvedenou na str. 5 napadeného rozhodnutí, za vcelku dostačující, neboť judikatura soudů považuje samotný fakt, že mladík bude po případném návratu do země původu nucen podstoupit odvodové řízení k nástupu na ZVS, za vcelku samozřejmou věc, která není bez dalšího azylově relevantní – viz např. žalovaným citované rozhodnutí NSS čj. 7 Azs 321/2004 ze dne 22. 12. 2004, ale i např. jeho rozhodnutí ze dne 29. 3. 2004, učiněné pod čj. 5 Azs 4/2004 a další.

Soud tedy po přezkoumání a projednání věci dospěl k závěru, že žalobou namítaná pochybení nelze v případě reálně spatřit, soud je naopak přesvědčen, že na podkladě žalobkyní uváděných skutečností v průběhu správního řízení žalovaný opatřil vcelku dostatečné podklady a jeho rozhodovací proces vyústil v seriózní závěr. Soud je přesvědčen, že žalobkyně s nezletilým synem nebyla azylově relevantně v zemi původu ničím ohrožena, je přesvědčen, že jí a synovi ani žádná azylově relevantní újma nehrozí v případě návratu. Soud sám dospěl k závěru, že žaloba z výše uvedených důvodů není důvodná a jako takovou ji zamítl, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení odpovídá ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když správní orgán, který byl ve věci úspěšný, náhradu nákladů řízení neúčtoval. Soudem ustanovenému zástupci žalobců pak soud přiznal náhradu nákladů řízení samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 15. srpna 2014

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Iveta Kyrlová